

*****

สงครามยุคต่อไปนี้

จะเป็นสงครามที่ฝ่ายที่มุ่งร้ายต่อแผ่นดินไทย จะใช้เล่ห์หลอกล่อประชาชน
ให้ขบถต่อแผ่นดินตนเอง

<>

ดังนั้นถ้าหากประชาชนไทย

ไม่ “รู้เรา” เพื่อปรับตนเอง

ไม่ “รู้เขา” เท่าทันในเล่ห์เหลี่ยมผู้ประสงค์ร้าย

เรานั้นแหละจะเป็นผู้ที่จะล้มเหลวไทยเสียเอง

<<>>

หลังเหตุการณ์ปล้นปืนค่ายกองพันพัฒนา ๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๗ สื่อฯที่ถูกแนวร่วมใช้เป็น
ประโยชน์สร้างความชอบธรรมให้กับตนเองมากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ต ประวัติศาสตร์เมืองปัตตานีถูก
โพสต์ลงในเวบบอร์ดมากมาย ด้วยข้อความที่ยกย่อง ความเก่งกล้าสามารถของราชินีอียารายาเมือง
ปัตตานี แล้วลงท้ายด้วยกล่าวหาว่ากรุงเทพฯเป็นโจรปล้นเมือง และเป็นพญาตานี

นั่นเป็นการพยายามใช้บางมุมของประวัติศาสตร์สร้างความชอบธรรมให้กับตนเอง แต่มุมที่เป็น
ด้านลบของตนเองกลับไม่ยอมพูดถึง

หลังเกิดเหตุการณ์ปล้นปืน ซึ่งถือเป็นวันเสียงปืนแตกของขบวนการก่อการร้ายแบ่งแยกดินแดน
มีการเสนอประวัติศาสตร์ของลังกาสุกะหรือปัตตานีออกมามากมาย มีทั้งเป็นพ็อคเก็ตบุ๊ก และเป็นสารคดี
สั้นทางอินเทอร์เน็ต ผู้เขียนไม่ทราบและไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นจึงมีคนสนใจนำเสนอ
ประวัติศาสตร์เรื่องนี้มากมายเอาในช่วงนี้

ประวัติศาสตร์ที่เราได้รับรู้กันล้วนแล้วแต่เป็นประวัติศาสตร์ในมุมมองของตนเองทั้งสิ้น ใน
บทความต่อไปนี้จะเขียนขอความจริงของประวัติศาสตร์ช่วงสำคัญที่เราชาวไทยควรรู้ควรศึกษา

ต้องกล่าวย้อนกลับไป ศึกษาประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิอยุธยา ที่เรารู้จัก
กันอีกพระนามหนึ่งคือพระเจ้าช้างเผือก พระสวามีของสมเด็จพระนางเจ้าศรีสุริโยทัย

ซึ่งผู้เขียนได้เขียนไว้แล้วในหนังสือ “สถานการณ์ภาคใต้ เมื่อนาวาไทยหลงทิศ” ขอแนะนำบางส่วน
มาให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษากัน ณ ที่นี้

ประวัติศาสตร์เมืองปัตตานี ฉบับใต้ผู้

จากหนังสือ “แผ่นดิน สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ก่อนกรุงแตกครั้งแรก”

โดย น.พ.วิบูล วิจิตรวาทการ

จากหนังสือที่ได้กล่าว ในบทที่ ๔ “เมื่อสุลต่านปัตตานีชิงราชสมบัติพระมหาจักรพรรดิ” หน้าที่ ๖๕ ได้กล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญหลังจากที่พระยาด่านศรีสุลต่าน ได้เดินเรือมาถึงกรุงศรีอยุธยา..... โดยได้อ้างถึงหนังสือแขก ตำนานเมืองปัตตานี บันทึกเรื่องราวตอนนี้อย่างนี้ไว้ว่า

พระยาด่านศรีสุลต่าน

“เมื่อสุลต่านเสด็จขึ้นบนบก และนำของกำนัลอันวิเศษสุดมามอบแก่พระเจ้าแผ่นดินไทย พระองค์ทรงให้เกียรติแก่สุลต่านเป็นอย่างยิ่ง ทรงไม่ยอมให้สุลต่านกลับไปพำนักบนเรือ แต่ได้มอบที่ประทับให้ภายในพระราชวังใกล้เคียงที่ประทับของพระองค์เอง”

สุลต่านมุด์ฟา ลียาได้ประทับอยู่ในพระราชวังเป็นเวลาสองเดือนจึงได้เสด็จกลับปัตตานี

ตำนานเมืองปัตตานี ซึ่งเรียกกันว่า “อิกายัตปัตตานี” เล่าต่อไปว่า

เมื่อพระเจ้ามุด์ฟาจะเสด็จกลับกรุงปัตตานี สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ทรงประทานของกำนัลที่แปลกอยู่สักหน่อย คือประทานขลุ่ยสีที่ไทยเราจับมาได้จากพม่าและลานช้าง

หลังจากนั้นสามวันพระองค์เสด็จเข้าไปในพระราชวัง เพื่อเฝ้าพระเจ้ากรุงไทย และขอพระราชทานอนุญาตกลับบ้านเกิดเมืองนอน พระเจ้ากรุงไทยตรัสถามว่า

“พระองค์ประสงค์จะเสด็จกลับเมื่อไร ?”

เจ้าปัตตานีจึงตอบด้วยความเคารพว่า

“หากจะทรงพระกรุณาข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะล่องสำน้ำออกไปภายในเวลาเจ็ดวัน”

พระเจ้ากรุงไทยจึงตรัสต่อพระยาจักรีว่า

“นี่แน่ะ พระยาจักรี เสดยที่เอามาจากพุกามและลานช้างนั้นอยู่ที่ไหน ไปตามตัวมาพร้อมทั้งลูกเมียและมอบให้แก่กษัตริย์หนุ่มผู้นี้”

พระยาจักรีจึงตอบด้วยความเคารพว่า

“ขอเดชะ เสดยอยู่ที่นี้หมดทุกคน อะไรก็ตามที่พระองค์บัญชา ข้าพระพุทธเจ้าขอปฏิบัติตาม”

หลังจากนั้นพระเจ้ากรุงปัตตานีจึงยกพระบาทของพระเจ้ากรุงไทยขึ้นวางบนพระเศียรตนเอง และทูลลากลับไปยังเรือสำเภาของพระองค์ สองวันต่อมาพระยาจักรีจึงไปเฝ้าพระเจ้ากรุงปัตตานี และนำ

เชลยจากพุกามไปถวายเป็นจำนวนหกสิบคน ทั้งแก่และหนุ่มสาว ส่วนเชลยจากลานช้างนั้น มีทั้งแก่และหนุ่มสาวนับได้หนึ่งร้อยคน

เจ็ดวันต่อมา เมื่อได้ฤกษ์ พระเจ้าปัดตานีจึงเดินเรือสำเภากลับหลังจากถึงเมืองปัดตานีแล้ว ได้ทรงประทานที่ดินด้านใต้ทำน้ำเค็มให้แก่ชาวพุกามพันกออาศัย ส่วนชาวลานช้างนั้น ได้ทรงพระราชทานที่อยู่ให้ตรง เป็น ดาง ปาริด (?)

ความจริงเมื่อสุดด่านมูตัพฟาเสด็จกลับไปกรุงปัดตานีนั้น ก็ได้ทรงคิดหมกมุ่นอยู่เป็นเวลานาน

เมื่อพระองค์พำนักอยู่ในกรุงศรีอยุธยา ได้ทรงสังเกตว่ากรุงศรีอยุธยาขณะนั้นตกอยู่ในฐานะลำบาก มีศึกพม่ามาตีเมืองบ่อยครั้ง คาดได้ว่าวันหนึ่งจะต้องเสียเมืองแก่ประเทศพม่าเป็นแน่ เพราะเจ้านายไทยที่ได้พบเห็นนั้น ต่างก็ดูเป็นคนอ่อนแอเหลือเกิน เหยาะเหยะไม่มีความสามารถ

บัดนี้คงจะเป็น โอกาสดีที่จะตีกรุงศรีอยุธยาเสียเอง เรานี้ก็เป็นราชาที่มีทัพเรือแข็งแกร่ง ข้าพระเจ้ากรุงศรีอยุธยายังรักใคร่ไว้พระทัยเหมือนลูกหลานคนหนึ่งดูแลเอาใจใส่ถึงกับจะหาเมียให้

พระเจ้ามูตัพฟาจึงบัญชาให้เสนาบดีและแม่ทัพทั้งหลาย จัดการเตรียมผู้คนและเรือสำเภาสำหรับเดินทางกลับไปกรุงสยามอีก

ทรงเลือกบุคคลผู้หนึ่งเรียกว่า เบ็นดาหารา ราชา จาลัด ให้มีหน้าที่ปกครองเมืองปัดตานี ส่วนพระองค์กับพระอนุชาจึงขึ้นเรือสำเภากองทะเลสู่กรุงสยามอีกครั้งหนึ่ง มีข้าราชการที่ยังหนุ่มแน่นตามเสด็จมากมาย เอนายทหารและพลทหารติดตามมากกว่าพันคน...และมีหญิงสาวมาในเรือสำเภาด้วยอีกร้อยคน...มีหน้าที่ทำอะไรผู้เขียน (น.พ.วิบูล วิจิตรวาทการ) ไม่ทราบ !!!...**)

เยือนอยุธยาครั้งที่ ๒ ปฏิบัติภารกิจสวมรอย

เมื่อเรือสำเภาข้ามทะเลมาถึงกรุงศรีอยุธยา พระเจ้ามูตัพฟาก็มาเฝ้าสมเด็จพระมหาจักรพรรดิทันที นำสิ่งของขวัญกำนัลถวายมากมาย ทำให้ฝ่ายไทยเข้าใจว่าพระเจ้ามูตัพฟามีความประสงค์ที่จะเป็นทองแผ่นเดียวกับสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ยินดีรับเจ้าฟ้าหญิงไทยมาเป็นมเหสี

หนังสือแขกก็กล่าวซ้ำอีกว่า

สมเด็จพระมหาจักรพรรดินั้น ทรงดีพระทัยอย่างยิ่งที่พระเจ้ามูตัพฟาเสด็จมาประทับอยู่ใกล้เคียง ทรงรักใคร่โปรดปรานเจ้าแขกนี้ดูเป็นโอรสแท้ๆ ของพระองค์ประทานที่พำนักให้อยู่ใกล้กัน พระเจ้ามูตัพฟานั้นสามารถเข้าออกนอกในพระราชวังไทยได้ โดยไม่มีใครตรวจหรือไต่ถาม

พระเจ้ามูตัพฟาทรงรอโอกาสจนแน่พระทัยว่าฝ่ายไทยตายใจเต็มที่แล้ว คืบหนึ่งจึงวางแผนโจมตีพระราชวังกับพระอนุชา เสนาบดี และนายทัพแขกทั้งหลาย

ถึงวันศุกร์ตอนเช้าตรู่ก็นำทหารเข้าโจมตีพระราชวังทันที ทหารเฝ้าประตูวังของไทยนั้นถึงแม้จะเห็นพระเจ้ามูตฟาเสด็จมาพร้อมกับบริวารผู้ติดตามหลายร้อยคน ก็เปิดประตูให้ด้วยความเคยชิน

พอแขกเข้าพระราชวังได้หมด พระเจ้ามูตฟาก็สั่งให้ทหารของพระองค์ปิดประตูกันสนิท ทหารแขกทั้งหลายชักดาบวิ่งไล่ฆ่าทหารมหาดเล็กและทหารไทยภายในวังนั้นตายเกือบหมดทุกคน มีบางคนขอชีวิตไว้ แขกก็กรุณาให้อยู่รอดได้บ้าง

สมเด็จพระมหาจักรพรรดินั้นต้องหลบหนีออกจากวัง มีเพียงพระมเหสีและนางสนมติดตามเพียง ๕ คนเท่านั้น เสด็จไปหลบซ่อนอยู่ที่เกาะมหาพราหมณ์ ห่างจากกรุงศรีอยุธยาประมาณหนึ่งไมล์

หนังสือแขกเล่าต่อไปว่า

เมื่อพระเจ้ามูตฟายึดวังได้ก็ทรงสงสัยว่าพระมหาจักรพรรดิยังหลบซ่อนอยู่ในวัง จึงสั่งให้ทหารแขกที่ขังติดตามหาพระองค์เองเหลือบพระเนตรไปเห็นกลองใหญ่ใบหนึ่งใหญ่พอที่มนุษย์จะหลบซ่อนอยู่ข้างในได้ จึงรับสั่งให้เด็กผู้ติดตามมีหน้าที่ถือกลองสุบยาของพระองค์ไปแทงกลองให้ทะลุ

เด็กแขกคนนี้ชื่อ คาหายา ฟังไม่ถนัดหรือยังเชื่อซำอยู่ก็ไม่ทราบดี เพราะเพิ่งอายุเพียง ๑๕ ขวบตรงไปที่กลอง แต่แทนที่จะแทงกลับหยิบไม้ขึ้นมาตีกลองนั้นดังลั่น ๓ ครั้ง พระเจ้ามูตฟาก็ตกพระทัยสั่งให้หยุดตีทันที

แต่เสียงกลองนั้นก้องดังออกมานอกพระราชวัง เหล่าขุนนางและทหารไทยที่อยู่นอกวังก็ได้ข่าวกันทั่วแล้วว่าพระเจ้าแขกเล่นไม่ซื่อยึดวังพระเจ้ากรุงไทยได้ เมื่อได้ยินเสียงกลองดังลั่นออกมาจากวัง ก็สำคัญว่าพระมหาจักรพรรดิยังประทับอยู่ข้างใน จึงรวมกำลังกันเข้าโจมตีพระราชวังทุกด้าน

พระเจ้ามูตฟาก็ไม่กลัว บัญชาทหารแขกให้ออกมาสู้ประจัญบานตัวต่อตัวกับทหารไทยแต่ถึงแม้แขกจะตัวโตกว่า ก็รับสู้ทหารไทยไม่ได้ล้มตายบาดเจ็บกันมากทั้งนองฝ่าย ลงท้ายฝ่ายปัตตานีต้องหนีกลับในวังและปิดประตูเสีย

เมื่อพระเจ้ามูตฟาได้ทราบว่าทหารแขกฝ่ายแพ้กลับมา ก็ทรงกริ้วโกรธพิโรธนัก พระองค์และอนุชานำเสนาบดีและทหารแขกออกมาสู้กับฝ่ายไทยนอกพระราชวังอีกครั้งหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้ตะลุมบอนล้มตายมากมายก่ายกอง คราวนี้ฝ่ายไทยฝ่ายแพ้ ต้องถอยไปตั้งหลักอยู่ที่หมู่บ้านของพระยาจักรี แต่ในการรบครั้งนี้พระเจ้ามูตฟาถูกฝ่ายไทยยิงด้วยปืน กระสุนทะลุแขนข้างซ้าย

เมื่อแขกทั้งหลายกลับมารวมกำลังภายในเขตพระราชวังตามเดิม พระเจ้ามูตฟาทรงเรียกพระอนุชามาหา แล้วสั่งให้รีบกลับไปกรุงปัตตานี พระองค์เองมีความประสงค์ที่จะต่อสู้จนกว่าจะได้ชัยชนะหรือถึงแก่ความตายในกรุงสยามนี้ ถึงแม้พระอนุชาก็กราบทูลขออยู่ด้วยเท่าไรก็ไม่ทรงยอม ตรัสว่าต้องกลับไปดูแลกรุงปัตตานีแทนพระองค์

หนีตาย

พระอนุชาจึงขึ้นเรือสำเภาคืนนั่นเอง นำผู้หญิงผู้ชายกลับไปด้วยเพียง ๔๐ คน พอออกสำเภากางใบก็ถูกเรือไทยติดตามแต่อาศัยปืนใหญ่ที่ตั้งไว้ท้ายเรือยิงใส่เรือไทยจนจมไปหลายลำ จึงหนีรอดออกทะเลกลับเมืองปัตตานีได้

อะไรเกิดขึ้นแก่พระเจ้ามูตฟฟาหลังจากพระอนุชาเสด็จกลับมาแล้ว คนทางปัตตานีไม่ทราบ เพราะไม่ได้ข่าวจากกรุงสยามอีกเลย และหลังจากสำเภาพระอนุชาบรรทุกหญิงชายผู้โดยสารมาเพียง ๔๐ คนแล้วก็ไม่เห็นมีแขกอื่นหลบรอดจากกรุงศรีอยุธยาถึงกรุงปัตตานีได้อีก

*

ในปัจจุบันนี้ถ้าจะพูดถึงประวัติศาสตร์ลังกาสุกะหรือประวัติศาสตร์ปัตตานี ทุกๆสื่อ ทุกๆบทความ พยายามเลี่ยงที่จะกล่าวถึงประวัติศาสตร์หน้านี้กันทั้งนั้น เหมือนกับนำไปซุกไปไว้ใต้เตียงนั่นแหละ

เป็นที่เชื่อได้ว่า “สมานฉันท์” ทำงานมีประสิทธิภาพสูงเยี่ยม ถ้าหากท่านผู้อ่านต้องการรายละเอียดมากกว่านี้ให้อ่านได้ในหนังสือ “แผ่นดิน สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ก่อนกรุงแตกครั้งแรก” โดย น.พ.วิบูล วิจิตรวาทการ

เราควรที่จะยกย่อง น.พ.วิบูล วิจิตรวาทการ ที่ได้ยกประวัติศาสตร์ตอนนี้ขึ้นมาบอกเล่าให้ประชาชนชาวไทยได้เรียนรู้กัน

หรือถ้าหากมีหนังสือ “สถานการณ์ภาคใต้เมื่อนาวาหลงทิศ” เปิดอ่านได้ในผนวกท้ายบทที่ ๓

ราชวงศ์บาป

ตามที่ได้กล่าวยกย่องกันมากมายถึงความเก่งกาจ แต่ที่มาหรือคำถามว่าทำไมจึงมีแต่สตรีที่ครองเมืองปัตตานีติดต่อกันมาถึงสี่สมัย ตั้งแต่ ราชายาฮีเยา ราชายิบู ราชายูงู ราชากูนิง

แต่คำตอบคือ มิใช่ทำไมให้ผู้ชายครองเมือง เมืองปัตตานีมิใช่เมืองแม่่ม่าย ผู้ชายมีมากมายแต่ในราชวงศ์ปัตตานีไม่มีผู้ชายเหลือให้เป็นกษัตริย์ต่างหากเป็นเพราะอะไร? โปรดติดตามต่อ

นับแต่พระยาดานีศรีสุลต่านสวมรอยเข้าปล้นเมืองอยุธยาแล้วไม่ได้กลับปัตตานีมีพระอนุชาสุลต่านมัน โขชาห์เพียงพระองค์เดียวที่ได้ครองราชย์จนสิ้นพระชนม์ตามอายุขัย หลังจากนั้นเป็นการแย่งราชสมบัติกันเอง ฆ่ากันเองทั้งสิ้น ไล่ลำดับสุลต่านที่ขึ้นครองเมืองปัตตานีกันโดยย่อดังนี้

๑. พระยาดานีศรีสุลต่าน (สิ้นพระชนม์ที่อยุธยา)
๒. สุลต่านมัน โขชาห์ พระอนุชาของพระยาดานีศรีสุลต่านขึ้นครองราชย์แทนปาเตะเซียม พระราชโอรสของพระยาดานีศรีสุลต่านที่ยังทรงพระเยาว์ – สุลต่านมันสิ้นพระชนม์ตามอายุขัย
๓. สุลต่านปาเตะเซียม พระราชโอรสของพระยาดานีศรีสุลต่านขึ้นครองราชย์ต่อจากสุลต่านมัน โขชาห์ ต่อมาถูกรายามัมบัง พระเชษฐาที่ประสูติจากพระสนมลอบสังหาร รายามัมบังเองก็ถูกปลงพระชนม์ในเวลาต่อมา

๔. สุลต่านบาฮาอูรชาห์ (บะห์โคร์ชาห์) พระราชโอรสองค์สุดท้ายของ สุลต่านมัน โชซาห์ และทรงเป็นพระโอรสลำดับต่อจากกษัตริยาทั้งสามผู้ครองเมืองปัตตานีต่อมา – สุลต่านบาฮาอูรชาห์ถูกราชาบีมาน้องต่างมารดาที่เกิดจากพระสนมปลงพระชนม์เพื่อแย่งราชสมบัติ แต่ราชาบีมา ก็ถูกปลงพระชนม์เช่นเดียวกัน

หมายเหตุ

นับจากสมัยพระยาตานีศรีสุลต่าน ได้มีบุรุษเพศครองเมืองปัตตานีต่อมาอีก ๓ สมัย ต่จากนั้นผู้ครองเมืองปัตตานีล้วนแต่เป็นสตรีเพศ ไล่ลำดับดังนี้

๑. ราชายีเยา ครองเมืองปัตตานีต่อจากสุลต่านบาฮาอูรชาห์ สิ้นพระชนม์เมื่อ พ.ศ. ๒๑๕๕ พระชนมายุได้ ๖๓ พรรษา พระองค์ไม่มีพระสวามี
๒. ประวัติของพระองค์ถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์เรื่อง “ปืนใหญ่จอมสลัด”
๓. ราชายีรู เป็นพระขนิษฐภคินี (น้องสาว) ของราชายีเยา ปกครองเมืองปัตตานี ในช่วง พ.ศ. ๒๑๕๕ - ๒๑๖๗ ขณะขึ้นครองราชย์มีพระชนมายุ ๕๐ พรรษาแล้ว เมื่อครองราชย์ได้ประมาณ ๓ ปี
๔. ราชายูง เป็นพระขนิษฐภคินีองค์สุดท้ายของราชายีเยา ได้อภิเษกสมรสกับ สุลต่านอับดุลฆอฟุร แห่งรัฐปาหัง และได้ไปอยู่ที่ปาหังนานถึง ๒๘ ปี เมื่อพระสวามีสิ้นพระชนม์จึงได้เสด็จกลับมาอยู่ที่เมืองปัตตานี โดยได้นำพระธิดาชื่อ ราชากูนิง กลับมาด้วยตามคำบัญชาของราชายีรู พระขนิษฐา
๕. ราชากูนิง พระธิดาของราชายูงกับสุลต่านอับดุลฆอฟุร แห่งรัฐปาหัง ได้อภิเษกสมรสกับ ยังดีเปอร์ตูวันมุดอร์ โอรสเจ้าเมืองยะโฮร์ โดยทั้งสองพระองค์อาศัยอยู่ด้วยกันที่เมืองปัตตานีราชากูนิง ปกครองเมืองปัตตานีเมื่อปี พ.ศ. ๒๑๗๘

ชีวิตสมรสของราชากูนิงในช่วงหลังมีปัญหา เพราะพระสวามีไปหลงใหลคิดพัน

นางดังสิรัต นักร้องเสียงทองของราชสำนัก จนถึงขั้นต้องเลิกร้างกัน พระสวามีและข้าราชการบริพารของพระสวามีต้องเสด็จกลับเมืองยะโฮร์ ราชากูนิงจึงปกครองเมืองปัตตานีตามลำพัง

ประวัติของละครทีวีราชากูนิง

เทพชัย หย่อง ในตำแหน่ง ประธานโทรทัศน์ช่อง TPBS ผู้เป็นพิธีกรสัมภาษณ์ ดร.มหาเธร์ ๑ อดีต นายกรัฐมนตรี (อยู่ในบทที่ ๕.) ได้อุบัติทุน ๔๐ ล้านบาทสร้างประวัติ “ราชากูนิง” เป็นละครนำออกฉายทางโทรทัศน์ ช่อง TPBS ในช่วงเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๑

เป็นอันว่า มิได้เกิดศึกสงครามกับเมืองใด แต่เป็นเพราะว่ากิเลส และความโลภที่อยากได้ราชสมบัติจึงได้ทำตัวเป็นอาชญากร ฆ่ากันเอง....จนไม่มีผู้ชายเหลือ !

ท่านผู้อ่านที่เคารพ

ดังที่ได้นำมากล่าว “พระเจ้ากรุงปัตตานีจึงยกพระบาทของพระเจ้ากรุงไทยขึ้นวางบนพระเศียรตนเอง ก่อนทูลลากลับไปยังเรือสำเภาของพระองค์” พอจะเป็นอุทาหรณ์ให้ได้ว่า “หน้าไหว้หลังหลอก” นั้นเป็นเรื่องจริง

ดังที่ นายกรัฐมนตรี พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ลงไปราชการภาคใต้ก็จะได้รับการยกย่อง และมีแกนนำทางศาสนาในพื้นที่มากมายมาต้อนรับ มีผู้รู้มุสลิมมากมายมาให้ข้อมูลจนท่านนายฯฯฯ ซึ่งจนถึงกับได้กล่าว “ขอโทษโจร” ดีที่ยังไม่ไปสู้การรบ แต่กลับกันคนไทยเผ่ารพก็ยากเย็นแสนเข็ญ หลังจากนั้นมุสลิมทั่วไทยเกือบได้ พ.ร.บ.อิสลามใหม่ฉบับเหนือเมฆไปหนึ่งฉบับ

ภาพและคำ “ขอโทษ” ของพล.อ.สุรยุทธ์ฯ ได้ถูกบันทึกอยู่ในใจของมุสลิมทั่วโลกว่า “คนไทยสำนึกผิดแล้ว” ที่สำนึกเพราะถูกกดดันด้วยระเบิดและชีวิตทหาร ครู และประชาชน ดังนั้นยุทธวิธีการ “ฆ่า” สรุปได้ว่า “มาถูกทางแล้ว” ดังจะได้เห็นว่า พวกมันยังคง “ไล่ล่า ฆ่าต่อไป”

*

ก่อนที่ผู้เขียนจะยกเหตุผลว่าทำไม ประวัติศาสตร์จึงเป็นยุทธปัจจัย ขอกล่าวถึง “ปิ่นพญานาคินี” ที่ได้มีผู้ขียนพูด และสื่อฯก็ให้การยกย่องชอบเอาไมโครโฟนจ่อปากให้เป็นข่าว คือ ศ.นพ.ประเวศ วะสี ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ใน “สาเหตุแห่งความรุนแรงในภาคใต้ ๗ ประการ” ตามข่าวในนสพ.มติชนรายวัน หน้า ๒ ฉบับวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ว่า

“ความขัดแย้งทางประวัติศาสตร์ ปัตตานีเคยเป็นรัฐอิสระ เคยมีสงครามกับกรุงเทพฯตั้งแต่สมัยเริ่มแรกของกรุงรัตนโกสินทร์ ปิ่นใหญ่กระบอกหนึ่งที่ตั้งอยู่หน้ากระทรวงกลาโหมที่ชื่อ นางพญานาคินี จะช่วยบอกประวัติศาสตร์ได้ดี” (จาก...นสพ.มติชนรายวัน หน้า ๒ ฉบับวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗)

ซึ่งผู้เขียนขอความจริงที่ปรากฏในประวัติศาสตร์มาให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจ เพื่อมิให้ชาวไทยเรตกเป็นผู้กตัญญูต่อผู้มีพระคุณต่อแผ่นดิน ผู้ปกป้องให้พวกเราอยู่อย่างสงบสุขมาจนทุกวันนี้

*

สมเด็จพระนกรบกับสงครามเก้าทัพ

จวบจนรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ปี พ.ศ.๒๓๒๘ เมื่อเกิดสงครามครั้งสุดท้ายที่พม่าหมายมั่นปั้นมือว่าจะขยี้สยามให้แหลกจนหมดความเป็นชาติ ไม่ยอมให้เงี้ยวออกชาติเชื้อของตัวเองแก่ใครได้อีกแล้ว หมายความว่า ต้องการลบชื่อประเทศสยามออกจากแผนที่โลกให้ได้คือสงครามเก้าทัพ กองทัพพม่านำโดยพระเจ้าปดุงเข้าตีประเทศสยามพร้อมกันทั้งเก้ากองทัพ เก้าทิศทางตั้งแต่เหนือจรดใต้

เป็นวีรกรรมที่คนไทยทั้งแผ่นดินจะต้องจดจำ และรำลึกถึงพระกรุณาธิคุณของพระยาเสือ หรือสมเด็จพระนกรบหรือ กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ที่มีต่อแผ่นดินที่เราได้อยู่อาศัยมาจน ถึงปัจจุบันที่ผู้เขียนได้เคยไปกราบพระรูปของท่านอยู่ที่มัสยิดมหาธาตุท่าพระจันทร์นั้นแหละ

สมเด็จพระนกรบพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ได้กรีธาทัพและบัญชาการรบ อยู่ที่ทุ่งลาดหญ้าด้วยพระองค์เองทรงต่อสู้ขับไล่กองทัพของพม่าแตกยับเยินล่าถอยกลับไป

เสด็จฯลงใต้ไถ่เอ้อริราช

เมื่อเสร็จศึกทุ่งลาดหญ้า เสด็จวังหน้าทรงนำทัพลงใต้ ตามพระราชบัญชาของพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ซึ่งขณะนั้นหัวเมืองทางใต้ตั้งแต่ชุมพรลงไป ได้เสียเมืองแก่พม่าเว้นแต่เมืองกลาง (ภูเก็ต) ที่สองวีรสตรี ท้าวเทพกษัตรี (คุณหญิงจัน) ท้าวศรีสุนทร (คุณหญิงมุก) ได้ต้านทานปกป้องเอาไว้ได้ และให้ตีเอาหัวเมืองที่เคยแข็งเมืองกลับมาอยู่ในอำนาจดั้งเดิม

สมเด็จพระบวรราชเจ้าฯ ทรงเดินทัพต่อไปยังภาคใต้ รุกไล่ทัพพม่าหนีกระเจิดกระเจิงจนกระทั่งถึงเมืองนครศรีธรรมราช พระองค์ได้ทรงหยุดทัพ และทรงรับสั่งให้ข้าหลวงนำหนังสือไปยังหัวเมืองประเทศราชทั้งหลาย ให้แต่งทูตนำต้นไม้เงินต้นไม้ทอง มาถวายเหมือนแต่ก่อน

ด้วยพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก องค์ปฐมกษัตริย์แห่งราชจักรีวงศ์ และเจตนาที่แน่วแน่ของสมเด็จพระราชวังบวรฯ อีกทั้งพลังแห่งความฮึกเหิมของเหล่าทหารหาญผู้เสียเลือดสละชีวิตเพื่อแผ่นดิน เมืองไทรบุรี กลันตัน ตรัง กานู ได้น้อมรับกระแสน้ำแห่งความสงบสุขโดยดี...เว้นแต่เมืองปัตตานี

ปืนใหญ่ “พญาตานี”

องค์สมเด็จพระบวรราชเจ้าฯ ได้ส่งกองทัพเข้าตีเมืองปัตตานี สุลต่านมะหะหมัด เจ้าเมืองปัตตานีถูกกระสุนปืนของฝ่ายสยามตาย จึงได้ยึดอาวุธยุทโธปกรณ์ (รวมทั้งปืนใหญ่พญาตานี) และประชาชนที่เป็นเชลยศึกกลับเมืองหลวงเพื่อเป็นการตัดกำลังข้าศึก

ท่านผู้อ่านที่เคารพ เมื่อมาถึงตรงนี้ผู้อ่านได้รับทราบสถานการณ์ที่คับขันของแผ่นดินที่พวกเราเขียนจะสันชาติสันแผ่นดินกับภารกิจของสมเด็จพระบวรราชเจ้าฯ ที่ทรงอุทิศทั้งพระชนม์ทำการรบ เพื่อแผ่นดินแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเป็นส่วนพระองค์ ทรงกู้แผ่นดินเพื่อลูกไทยหลานไทยจะได้มีแผ่นดินอยู่แผ่บารมีเพื่ออริด้วยยาแรง ประชาชนอยู่สงบ

เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

ตามความเห็นของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี ได้ให้ความเห็นเรื่องปืนใหญ่ “พญาตานี” ไว้ใน “สาเหตุแห่งความรุนแรงในภาคใต้ ๗ ประการ” ในนสพ.มติชนรายวัน หน้า ๒ ฉบับวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

คำพูดของหมอประเวศฯ เท่ากับเป็นการสนับสนุนคำกล่าวของแนวร่วมผู้ก่อการร้ายว่ากรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ทรงไปปล้นปืน “พญาตานี” จากเมืองปัตตานีตามที่พวกมันกล่าวหาจริงๆ

หมอประเวศกล่าวโดยมิได้คิดว่า นั่นคือสงคราม โดยกฎของสงคราม ปืนใหญ่ และทรัพย์สินรวมทั้งกำลังคนพลเมือง เป็นยุทธปัจจัยที่ผู้ชนะสงครามสามารถยึดและครอบครองเพื่อเป็นการตัดกำลังข้าศึกอีกประการหนึ่งด้วย

มาถึงปี พ.ศ.๒๕๔๕ ทางปัตตานีได้ขอเป็น “พญาตานี” กระบอกรี้กลับคืนเมืองปัตตานี (หลักฐานปรากฏอยู่ใน บทผนวก ๑ ท้ายบทที่ ๕ ของหนังสือเล่มนี้) ตามยุทธวิธีลดความสำคัญของรัฐบาลไทย พร้อมกับประกาศให้โลกหันมาสนใจประวัติศาสตร์ที่มาของป็น “พญาตานี” เช่นเดียวกับที่เรียกประเทศไทยว่า “รัฐไทย” เพื่อลดระดับชั้นของประเทศไทย ดังที่ใช้กันมากมายขณะนี้

การที่รัฐเคาะห์ขอต้นไม้เงินต้นไม้ทองที่เป็นเครื่องราชบรรณาการคืนจากไทยในปี พ.ศ.๒๕๔๕ ก็เป็นการลดความสำคัญรัฐบาลไทย พร้อมกับสร้างความอึดหิมให้กับฝ่ายตน ไปพร้อมกัน

เป็นประเทศราชของไทยไม่เหมือนกับเป็นเมืองในการปกครองของประเทศเจ้าของเรือป็นเช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ที่เข้าไปกอบโกยทรัพยากรกลับไปเมืองแม่ของตนเอง

ประเทศราชของไทยเป็นเพียงเป็นความสัมพันธ์ไมตรี ที่แค่ส่งเครื่องราชบรรณาการเป็นเครื่องยืนยันเท่านั้น อีกทั้งความสัมพันธ์ไมตรียังเป็นยุทธวิธีลดภาระที่ต้องระวังหลังบ้านไปภาระหนึ่งด้วย

เป็นอันว่าทั้งสองเรื่อง คือ กษัตริยาหรือกษัตริย์ผู้เป็นสตรี...ที่ผู้ก่อการร้ายยกย่อง และป็นใหญ่พญาตานีที่ผู้ก่อการร้ายกล่าวหาว่านำกรบไทยไปปล้นเขามาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๖ มาจนบัดนี้เรื่องนี้คนได้ลืมกันไปแล้ว

หรือ! เพื่อเป็นการกันลืมน...จึงได้จึงมีการสร้างเป็นภาพยนตร์ เอาเรื่องของ รยาฮิยาและป็นใหญ่ ผูกเข้าด้วยกัน คือ ภาพยนตร์เรื่อง “ป็นใหญ่จอมสลัด” เป็นภาพยนตร์ฟอร์มใหญ่ฉายทั่วโลก เรื่องนี้ท่านผู้อ่านควรที่จะสนใจเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้เขียนได้นำเสนอต่อไปนี้

ป็นใหญ่จอมสลัด ภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ฉายทั่วโลก

เรื่องจริงจากประวัติศาสตร์

จากประวัติศาสตร์เหตุการณ์หลังจากที่กรมพระราชวังบวรทรงแปรามประเทศราชทางใต้ รวมทั้งชนะศึกเมืองปัตตานีหลังเสร็จศึกสงครามเก้าทัพกับพม่า เมื่อได้ทรงชนะศึก พระองค์ได้ทรงยึดป็นใหญ่ ๒ กระบอกรี้ คือป็นพญาตานีที่ได้นำมาไว้หน้ากระทรวงกลาโหมปัจจุบันนี้ กับป็น “ศรีนครี” ที่ได้สร้างคู่กันกับป็น “พญาตานี” แต่ได้จมนลสูญท่องสมุทรไปพร้อมกับเรือขณะลี้ภัยกลับกรุงเทพฯที่ปากน้ำปัตตานี

เรื่องย่อภาพยนตร์ “ป็นใหญ่ จอมสลัด”

๔๐๐ ปีที่แล้ว ดังกาสุกะ รัฐอิสระต้องสูญเสีย รยาฮิยาฮาดูร์ ซาห์ จากการถูกลอบปลงพระชนม์ ราชวงศ์ไม่มี

มีทางเลือกรอื่น นอกจากการสถาปนา องค์หญิงฮิยา (จารุณี สุขสวัสดิ์) ธิดาคนโตขึ้นเป็นราชาสตรีองค์แรกแห่งดังกาสุกะ แม้รยาฮิยาจะปกป้องบ้านเมืองอย่างเข้มแข็ง แต่เหล่าแคว้นรอบด้าน รวมทั้งกลุ่มกบฏและ โจรสลัดต่าง ๆ ล้วนหมายจะยึดครองดินแดนอันมั่งคั่งแห่งนี้ จนกระทั่ง ยานิสบริ ปราชญ์แห่งอาวุธชาวดัชท์

<< ฉากห้องพระโรงสุดอลังการในภาพยนตร์ “ป็นใหญ่ จอมสลัด”

เดินทางมาพร้อมกับศิษย์เอกนักประดิษฐ์ชาวจีนนาม ลิมเคียม (จักรกฤษณ์ พนิชย์ผาดิกรรม) เพื่อนำมาหา ปืนใหญ่ อาวุธที่ดีที่สุดไปถวายราชาฮีเจ้าใช้ป้องกันบ้านเมือง แต่กลับถูกกลุ่มโจรสลัดที่นำโดยเจ้าชายรา ไว (เอก โอรี) และ อีกาต้า (วินัย ไกรบุตร) จอมสลัดผู้มีวิชาคุณล้ำอันแก่กล้า ชุ่มโจมตีเพื่อชิงหาปืนใหญ่ จนทำให้เรือสลัดระเบิด ขานิส บริ ถึงแก่ความตาย กระบอบปืนใหญ่จมลงสู่ก้นทะเล เหลือเพียงแต่ลิมเคียมเท่านั้นที่ยังรอดชีวิตอยู่

เหตุการณ์ครั้งนี้ยังเป็นเวลากำเนิดของ ปารี (อนันดา เอเวอร์ริ่งแฮม) เด็กชายชาวเลผู้มีคุณสมบัติพิเศษในตัวที่จะสามารถฝึกวิชาคุณล้ำขั้นสูงได้ ปารีเติบโตเป็นหนุ่ม พร้อมกับสั่งสมทั้งความสามารถและความแค้นในการสะสางอีกาต้าที่ทำให้พ่อและแม่ของตนต้องตาย ลิมเคียมซึ่งช่วยชีวิตปารีในครั้งนั้นไว้ได้ หลบมาใช้ชีวิตอยู่กับหมู่บ้านชาวเล พร้อมประดิษฐ์อาวุธพิสดารมากมาย และตั้งกลุ่มก่อวินาศกรรมโจรสลัดขึ้น

แม้ลังกาสุกะจะมีทหารเอกฝีมือเยี่ยมอย่าง ยะรัง (ชูพงษ์ ช่างปรุง) แต่ฮีเจ้าก็ยังจำเป็นต้องให้ อูง (แอนนา แสมบาวริส) น้องสาวคนเล็กของตนอภิเษกกับ เจ้าชายปาหัง (เจษฎาภรณ์ ผลดี) เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งให้ลังกาสุกะ แม้อูงจะไม่เต็มใจก็ตาม ขณะที่ยะรังนั้นกลับตกหลุมรัก บิรู (ฉัฐธิดา อภิชนานนท์) องค์หญิงคนรอง แต่กลับไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกนั้นได้

การต่อสู้ของหลายฝ่ายเริ่มขึ้น จนทำให้ปารีได้มาพบกับอูง ทั้งคู่หลงไปติดเกาะร้างแห่งหนึ่งเพื่อรักษาตัวจากบาดแผล ที่นั่น...ปารีได้ฝึกวิชาคุณล้ำขั้นสูงจาก อาจารย์กระเบนขาว (สรพงษ์ ชาตรี) ประมาจารย์ทางคุณล้ำ และค้นพบว่า คุณล้ำคือวิชาที่มีทั้งด้านสว่างที่ทรงพลังและด้านมืดที่น่ากลัว หากจะควบคุมจิตใจเอาไว้ได้ พร้อมกับที่ความรักของทั้งปารีและอูงได้งอกงามขึ้น ขณะเดียวกัน ลิมเคียมก็ถูกแจ ล้าคัญในการสร้างปืนใหญ่ กลับถูกกลุ่มสลัดจับตัวเป็นเชลยไว้ได้ และถูกบังคับให้ต้องสร้างปืนใหญ่ที่จะนำมาใช้ทำลายล้างรัฐลังกาสุกะ

สงครามครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น โดยลังกาสุกะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะกองทัพโจรสลัดกลับสามารถกุมหาปืนใหญ่ในตำนานนั้นจากก้นทะเลไว้ได้ ลังกาสุกะเป็นเป้าหมายของการทำลายล้าง มีเพียง ยะรังนักรบผู้กล้า ปัญญาของลิมเคียม อูงผู้พร้อมสละทั้งชีวิตและความรักเพื่อแผ่นดิน และพลังคุณล้ำอัน ลึกกลับของปารีเท่านั้น ที่จะต่อกรกับแสนยานุภาพจากกองทัพโจรสลัดเอาไว้ได้

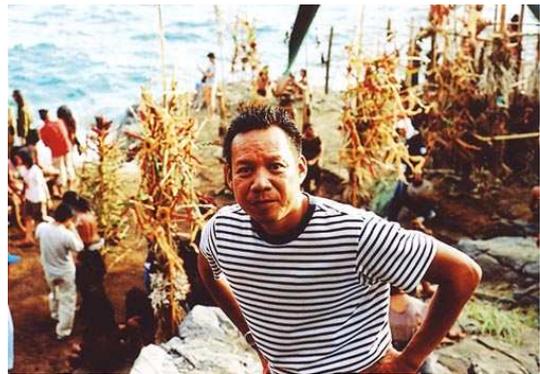
ประเด็นที่น่าพิจารณา คือ

ก่อนอื่นต้องเรียนว่าผู้เขียนยังมิได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่จากการอ่านเรื่องย่อของภาพยนตร์ก็ได้ เห็นว่าได้ **แก้ไขและตัดแปลงเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ห่างไปจากเรื่องจริง** ไม่น้อย ก็พอเข้าใจได้ว่าเพื่อให้ ภาพยนตร์ให้มีสีสันน่าชมมากขึ้น แต่...ชื่ออาณาจักร “ลังกาสุกะ” เนื้อหาที่มีปืนใหญ่มาเกี่ยวข้อง และชื่อ **บุคคลที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์มาเป็นตัวละครในภาพยนตร์ เป็นเหตุจูงใจให้ชวนให้ติดตามค้นหา**

1. เรื่อง “ปืนพญาดานี” ก็เป็นหนึ่งในประเด็นการแสวงหาความร่วมมือของขบวนการปลดปล่อย ปัตตานีที่เคยใช้ คือ นำประวัติศาสตร์ที่เคยเป็นอิสระของปัตตานีมาต่อสู้ และ ได้ **กล่าวหาการยึดยุคโทรปกรณ์เมื่อขณะศึกของกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาด (วังหน้า ร.๑) ว่าองค์วังหน้าเป็นโจรปล้นปืนของเขาไป จึงได้ตั้งเป็นประเด็นปลุกกระดม ให้ประชาชนไทยมุสลิมปัตตานีลุกขึ้นต่อสู้เพื่อเอาอิสรภาพและปืนใหญ่ที่กรุงเทพฯ ปล้นไปกลับคืนมา**

๒. ภาพยนตร์ “ปิ่นใหญ่จอมสลัด” ที่นำออกฉายทั่วโลก ได้เขียนบทฯจากการอิงประวัติศาสตร์ แล้วจะกลายเป็นคำถามที่ไทยจะต้องเตรียมตอบผู้ชมทั่วโลกว่า **ปิ่นใหญ่ที่โจรสลัดได้กู้ขึ้นมาจากท้องสมุทรนั้นเรื่องจริงเป็นอย่างไร? เกี่ยวข้องกับปิ่นใหญ่ “พญาตานี” หน้ากระทรวงกลาโหมที่ปัตตานีเคยขอคืนอย่างไร ?**
๓. ภาพยนตร์นี้ ได้นำไปฉายทั่วโลกในชื่อภาษาอังกฤษว่า “Queen of Langkasuka” แล้วจะเป็นคำถามของผู้ชมทั่วโลกว่า **“ลังกาสุกะ เคยเป็นเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรือง และเป็นอิสระมาก่อนทำไมจึงมาเป็นจังหวัดหนึ่งของไทยในวันนี้ ?**
๔. ทุกๆประเด็นเป็นคำถามให้ผู้ตอบต้องตอบคำถามที่ผู้ถามมีคำตอบอยู่ในใจอยู่แล้ว **นั่นหมายความว่า...สายไปแล้ว !**

หลังจากที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ฉายทั่วโลก ประวัติศาสตร์ลังกาสุกะหรือปัตตานีในหน้าที่ถูกอยุธยาต่อด้วยกรุงเทพฯรุกราน พร้อมกับปล้นปิ่นใหญ่ “พญาตานี” ไป ก็จะถูกนักเขียนจัดตั้ง และนักเขียนฉวยโอกาสเขียนแล้วพิมพ์เป็นหนังสือออกจำหน่ายทั่วโลก เมื่อนั้นเรื่องปัตตานีได้เคยขอปิ่นพญาตานีคืน! แต่! รัฐบาลไทยไม่ยอมคืนให้ เหตุการณ์การก่อการร้ายในพื้นที่ชายแดนใต้ที่เกิดขึ้นทุกวันก็จะกลายเป็นความถูกต้องและชอบธรรมในการต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเอง

บรรยากาศขณะถ่ายทำ ภาพยนตร์เรื่องปิ่นใหญ่ จอมสลัด

เรียนท่านผู้อ่านที่เคารพ

สื่อภาพยนตร์บันเทิงเป็นสื่อที่ง่ายต่อความเข้าใจ สื่อสารคดี ข่าวดัง หรือเหตุการณ์สำคัญก็เช่นกัน เมื่อได้ชมแล้วจะติดอยู่ในความทรงจำเป็นเวลานาน เวลาผ่านไปเนื้อเรื่องอาจจะลืมได้แต่ประเด็นที่เป็นข้อสงสัย และความประทับใจจะติดอยู่ในความทรงจำ และเป็นความทรงจำที่อธิบายเหตุผลไม่ได้ ดังเช่น

ตีวล สลวง ในเขมร อนุสรณ์สถานแดนสังหารที่มีชาวเขมรถูกฆ่า ถูกทรมานจนตายอย่างทารุณมากมาย เวลาผ่านมาถึงวันนี้ คนเข้าชมรู้ว่าเขมรแดงโหดร้าย ความรู้สึกเจ็บปวดแทนมนุษยชาติร่วมโลกที่ถูกทรมานก็ได้จางลงไป มีแต่ความรู้สึกแต่ไม่ชอบเขมรแดงยังมีอยู่

กรณีค่ายกักกันยิวที่ เอ็นชวิตซ์ ประเทศโปแลนด์ที่ได้สังหารยิวมากมายมหาศาล ได้สร้างเป็นภาพยนตร์ สถานที่จริงนักท่องเที่ยวได้ไปดูก็เป็นเพียงความรู้ แต่การรับความรู้สึกร่วมนั้นถ้ามิใช่ชาวยิวก็

รับทราบแค่สงสารเห็นใจ แต่ความเห็นแก่ตัวของชาวยิวที่เป็นเหตุให้อิตเลอร์สังหารนั้น ไม่มีใครทราบในรายละเอียด

กรณีสองวีรบุรุษนาวิกโยธิน เหตุการณ์ที่หมู่บ้านตันหยงลิมอไม่มีสื่อใดพูดถึงความโหดร้ายของฝ่ายผู้ก่อการร้ายเพื่อที่จะใช้วิกฤติให้เป็นโอกาสเลย เป็นอันว่าสองวีรบุรุษตันหยงลิมอตายด้วยความทุกข์ทรมานฟรี เวลามานไปก็ถูกลืม เหตุการณ์สำคัญที่เป็นยุทธปัจจัยในมือฝ่ายรัฐฯถูกเมินเพราะเกรงกระทบนโยบาย “สมานฉันท์”

เป็นอันว่า เหตุการณ์ที่เป็น “ยุทธปัจจัย” เราใช้ไม่เป็น แต่ ผู้ก่อการร้ายกลับนำ “สมานฉันท์” ไปใช้เป็นยุทธปัจจัยอย่างได้ผลและมีประสิทธิภาพที่สุด

กรณีกรือเซะ รู้แต่ว่าทหารฆ่าผู้ก่อการร้ายไม่สงบไปมากมาย แต่ไม่มีใครพูดถึงมวลชนแนวร่วมผู้ก่อการร้ายนับพันที่รายรอบทหารที่กำลังล้อมมัสยิดกรือเซะ ที่รอโอกาสให้ความมืดเข้ามาเป็นฉากและรอที่จะฆ่าหมู่ทหารเหล่านั้น

แต่..ที่ยังได้ยินกันก็คือ กระแสที่พูดกันถึงกรณีกรือเซะว่า “ทหารฆ่าผู้บริสุทธิ์ที่อยู่ในมัสยิดตายนับสิบ” และ “ผู้สั่งการถูกตั้งกรรมการสอบสวนผลปรากฏว่ามีความผิด” **ทั้งๆที่ขณะนั้นอยู่ในระหว่างประกาศกฏอัยการศึก ขณะนี้คดียังอยู่ในศาลเป็นข่าวให้ทั่วโลกรับรู้ กรรมการได้สรุปว่า “มีความผิด” ผลการสอบสวนได้กลายเป็นยุทธปัจจัยที่ผู้ก่อการร้ายนำอ้างความชอบธรรมให้กับตนเอง**

ภาพยนตร์ “ปืนใหญ่จอมสลัด” ก็เช่นกัน ยิ่งฉายทั่วโลกยิ่งต้องระวัง เพราะยากต่อการตามไปอธิบายความให้เข้าใจ

การที่จะสร้างภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ตอนใดก็ไม่แปลก ถ้าหากไม่เป็นปัญหาตามมาทีหลัง เป็นประเด็นให้โลกเข้าใจผิด ก็ไม่เป็นไร

ที่ผ่านมาแนวร่วมก่อการร้ายได้เคยกล่าวหาสมเด็จพระราชวังบวรฯว่า พระองค์เป็นโจรไปปล้นบ้านยึดเมืองปัตตานีเขามา แต่ถ้าหาก...คราวนี้ภาพยนตร์เรื่องนี้ กลายเป็นโจทย์ให้เราเป็นจำเลยวิ่งไปตอบคำถามทั่วโลก รับรองได้ว่า...วิ่งกันเหนื่อยแน่นอน

ภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้เงินลงทุนสร้างมหาศาลกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ใช้เวลาการเตรียมและถ่ายทำกว่า ๕ ปี เป็นโครงการส่งไปฉายทั่วโลก.....ขอชมว่า...ดี! เพราะจะได้นำเงินเข้าประเทศ ถ้า ...ไม่มีปัญหา และเป็นยุทธปัจจัยของฝ่ายตรงข้าม

ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดเป็นประเด็นให้พิจารณาเพื่อความรอบคอบ เพราะ...ผลที่ได้เกิดขึ้นทำให้เกิดความชอบธรรม (เข้าทาง) ของฝ่ายผู้ก่อการร้าย เสียอธิปไตยในดินแดนและเสียชีวิตผู้คนในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคได้ไปเปล่าๆ

แต่ที่สูญเสียยิ่งกว่า คือ การเสียชาติ เสียประวัติศาสตร์เสียเกียรติภูมิของเผ่าพันธุ์และสูญเสียพุทธศาสนาที่ทำให้ไทยมีเอกลักษณ์ความเมตตาจนเป็นกิตติศัพท์ระบือไปทั่วโลก การเข้าครอบงำเปลี่ยนแปลงความเชื่อทางพุทธศาสนาให้เป็นอย่างอื่น เป็นเป้าหมายสูงสุดลับสุดยอดที่พวกมันไม่มีทางหยุดถึง ดังที่ได้นำข้อมูลมาให้ทราบในบทก่อนๆ และจะได้ทราบเป็นลำดับต่อไป

ยุทธปัจจัยที่ทรงประสิทธิภาพ

การรบกันมิใช่ว่ามีแค่ “อาวุธ” และ “กำลังทหาร” เท่านั้น การใช้ “สายลับ” สืบหาข่าวความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้าม การใช้ “จารชน” ล้วงความลับ - บ่อนทำลาย “ขวัญกำลังใจ” ของฝ่ายตรงข้าม การสร้าง “กระแสข่าวลือ” ให้ประชาชนมีความเกลียดชังและกบฏต่อรัฐบาล และศาสนาความเชื่อเดิมของตนเองล้วนเป็น “ยุทธปัจจัย” ที่ใช้กัน ก่อนที่จะใช้กำลังทหารเข้าทำการรบขึ้นแตกหัก

การขอเป็นพยานิกีน - การขอเครื่องราชบรรณาการต้นไม้เงินต้นไม้ทองคำจากไทย การเรียกรัฐบาลไทยแค่ “รัฐไทย” อยู่ในประเทศไทยไม่ทราบ ล้วนเป็นการลดขวัญกำลังใจฝ่ายไทย เพิ่มขวัญกำลังใจฝ่ายตนเอง เป็นการใช้ “ยุทธปัจจัย” ซึ่งความได้เปรียบทางยุทธวิธี สร้างความชอบธรรมของฝ่ายตนในโลกสากลทั้งสิ้น

ขณะนี้สื่อฯบางสื่อฯ ต้องการจะล้มรัฐบาลก็ได้กลายเป็นยุทธปัจจัยของฝ่ายผู้ก่อการร้ายโดยไม่รู้ตัว นักวิชาการเล็กร้างก็ได้กลายเป็นยุทธปัจจัยหรือแนวร่วมของผู้ก่อการร้ายไปไม่น้อย

ดังนั้น ขวัญกำลังใจไม่ว่าจะเพิ่มให้ฝ่ายตนลดฝ่ายตรงข้าม และความชอบธรรมในการต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาลเป็นยุทธปัจจัยพื้นฐานก่อนที่จะใช้กำลังหลักทั้งสิ้น

เราต้องยอมรับว่าประชาชนชาวไทยพุทธตามไม่ทันในเล่ห์กลของฝ่ายตรงข้ามเลย โอกาสเป็นของรัฐบาลมียุทธปัจจัยอยู่ในมือไม่รู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์ดังเช่น กรณี “วีรบุรุษต้นหยงลิมอ” ไม่เคยมีสื่อฯใดใช้กรณีนี้ไปวอวให้โลกได้รู้ถึงการรู้เห็นเป็นใจ ให้ความร่วมมือกันทั้งหมู่บ้าน เพื่อที่จะทรมานและฆ่าสองนาวิกโยธินอย่างโหดร้ายเลย

ดังนั้นคำว่า “สมานฉันท์อันตราย” ก็ถูกต้องแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมาพวกเราถูกหลอกให้ทะเลาะกันเอง สร้างปัญหาภาระให้รัฐบาลจนไม่มีเวลาบริหารจัดการกับปัญหาความมั่นคง ถ้าหากเมื่อใดที่รัฐบาลลงไปแก้ไขปัญหาคความมั่นคง จะต้องถูกตำหนิว่าทำไมไม่ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของทหาร น่าจะมุ่งดูแลเรื่องปากท้องของประชาชนให้ดีกว่านี้ พูดล่วงหน้าได้เลย...แล้วคอยดู

สรุปได้ว่า...เราโง่งเอง พวกเรากลายเป็น “ยุทธปัจจัย” ของฝ่ายตรงข้ามเหมือนจิ้งหรีดที่ถูกปั้นให้กัดกันเอง ช่วงรัฐบาลทหารครองเมืองทำให้ไทยพลาดโอกาสไปไม่น้อย จนประเทศชาติตกอยู่ในความเสื่อมในสายตาของโลกสากลเช่นทุกวันนี้ ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า **“เผาทั้งป่าล่าหมูเพียงตัวเดียว”**

*

แผนทำลายเสาหลักของไทย

ยุทธปัจจัยหลักของประเทศไทย คือ พระพุทธศาสนา ถ้าหากพุทธศาสนาเสื่อมในความศรัทธาของประชาชนก็หมายความว่าเสาหลักของประเทศไทยสั่นคลอนพร้อมที่จะล้มครืนเมื่อใดก็ได้ และจะล้มพร้อมกับประวัติศาสตร์ที่มาของเผ่าพันธุ์ไทย แล้วจะบันทึกเป็นเล่มใหม่เริ่มตั้งแต่ **“ไทยมีอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ”** แน่نونดังเช่นประเทศอื่นๆที่ได้ประสบมาแล้ว

จากพระรัตนตรัย ทั้ง ๓ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธและพระธรรมนั้นเป็น ทองแท้ เป็นสัจธรรมไม่เสื่อม เว้นแต่พระสงฆ์เท่านั้นที่เป็นจุดอ่อนเพราะเป็นปุถุชนผลผลิตของสังคม ดังนั้นจึงเป็นเป้าหมายแรกที่โดนป้ายสีสาธยายโคลน ทำผิดเล็กกระพือให้เป็นข่าวใหญ่ สร้างความเบื่อหน่ายให้กับคนที่อยู่ไกลวัด สร้างความเชื่อมั่นในกฎหมายมากกว่าจิตสำนึก **“หิริ โอตตัปปะ”** หรือ **“ความละอายต่อบาป”**

ต้องยอมรับความจริงว่า **ที่พุทธศาสนา “ซำ” เพราะปัญหาจากคนภายในสร้างปัญหาให้สื่อฯ กระพือ**

พระมัวลีกา พระใบ้ห่วย พระแสดงอุตริอภินิหาร และอีกหลายเรื่องที่ทำให้เกิดเสื่อมศรัทธาในพุทธศาสนา แต่ยังมีพระภิกษุอีกมากมายที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเสียสละเพื่อพระพุทธศาสนา พวกเราไม่เข้าไปเยี่ยมเยียนเองจึงมองไม่เห็น ส่วนที่เลวได้เห็นชาวบ้านข้างวัดที่ตั้งขบวนขับไล่กันเยอะแล้ว **พวกเราเองที่ไม่เข้าวัดไม่เข้าไปร่วมกันแก้ไขปัญหาก็แต่กระพือข่าวด้านลบต่อ ความเสื่อมจึงได้เกิด**

น่าเสียดายที่ไม่มีพระเจ้าอโศกองค์ที่ ๒ ในยุคนี้ เห็นทีอุโบสถจะมีไม้กางเขนเข้าไปแทนพระพุทธรูป และสร้างหออาชานแทนหอร่มงในอนาคค

คงจะเป็นเพราะเราสบายมานาน ไม่เคยอยู่ใต้เบื้องบาทใคร ทำให้ขาดความระมัดระวังตัว มองโลกในนรมย์ ลืมศาสนา ยังมีอีกส่วนที่ต้องคืนรนเอาตัวรอดเพื่อปากท้องก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ แต่ก็ลืมฝากลูกไว้กับศาสนาอีกเช่นกัน

วัฒนธรรมตะวันตกไหลบ่าเข้าไทย เชื่อในการแก้ปัญหาล้างคัมด้วยกฎหมายมากกว่าพุทธธรรม มองพระแค่ประกอบพิธีกรรม มั่งง่ายสร้างภาพยนตร์สื่อบันเทิง โดยการทำให้เป็นตัวละครโดยไม่รู้ว่ นั่นเป็นการบั่นทอนพลังศรัทธาแบบได้ผล ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์...เรามองข้ามศาสนากันไปเอง...บั่นทอนศาสนาอย่างไรเรามาด้วยกัน!

ภาพยนตร์ไทย สื่อบันเทิง

ท่านผู้อ่านบางท่านอาจจะได้ดูภาพยนตร์ที่ได้ทำเงินไปแล้วในเรื่อง **“โดยเถอะโยม - หลวงพี่เท่ง - มากับพระ”** กันแล้ว ถ้าหากท่านผู้อ่านนำแก่นพุทธะคือ **“สติ”** มาพิจารณาระหว่างดูภาพยนตร์ จะได้เห็น **“อวิชา”** ชัดเจนจากการดูภาพยนตร์ ๓ เรื่องนี้

ขณะที่ภาพยนตร์ให้ดำเนินเรื่องไป ผู้ชมก็ได้หัวเราะกันไปตามมุกตลกที่ผู้กำกับเขากำหนดนั้น ผู้ชมก็เพลิดเพลินจนลืมตัว ลืม **“สติ”** ว่า**“ตัวตลกในเรื่องนั้นคือพระสงฆ์นั่นเอง”**

ผู้เขียนขอนำภาพยนตร์ทั้ง ๓ เรื่องมาฉายย่อเป็นหน้าตัวอย่างบนหน้ากระดาษ เพื่อให้ท่านผู้อ่าน ได้พิจารณา

ภาพยนตร์ทั้ง ๓ เรื่องผู้เขียนได้ดูหมดแล้ว ดูแล้วไม่ขำแต่รู้สึกเศร้าใจ ฉากพระภิกษุที่ไม่สำรวมมี กลิ่นจืดจาง ถ้าจะพูดเฉพาะเค้าโครงเรื่องทั้ง ๓ เรื่อง ไม่มีอะไรดำหนิ ดังที่ดาราทลกผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้ทำให้ไปพิสูจน์ แต่กลิ่นของเรื่อง เช่นคำพูด และการแสดงออกก็ได้สร้างภาพพจน์ของพระให้ กลายเป็นตัวตลกเรียกเสียงหัวเราะมิให้ดูทุกเรื่อง พอจะกล่าวพอเป็นเรื่องย่อๆได้ดังนี้

หลวงพี่เท่ง

กำกับแสดงโดย โน้ต เชิญยิ้ม

เป็นเรื่อง ภิกษุหนุ่มเดินทางมารับ ตำแหน่งเจ้าอาวาสที่วัดในชนบทแห่งหนึ่ง ต้อง ต่อสู้กับเจ้าพ่อ(ผู้มีอิทธิพล) ที่หาผลประโยชน์ จากเจ้าพ่อ (ในร่างทรง) และประชาชนที่มมา ยกับการพนันและไสยศาสตร์ที่ต้องพึ่งเจ้าพ่อใน ร่างทรงคอยขัดเคราะห์ ให้ลาภ กำหนดโชค

ที่ผ่านมาเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆต้องเผชิญกับเจ้าพ่อจนต้องถูกขับเป็ให้ออกจากวัดไปหลายองค์แล้ว ด้วยเล่ห์กลวิชามารของเจ้าพ่อผู้มีอิทธิพล แต่...ในที่สุดจบด้วยธรรมมะเป็นฝ่ายชนะธรรม

พิจารณาด้วยสติ

เริ่มเรื่อง **“หลวงพี่เท่ง”** ด้วยฉากมัททายกที่กำลังขับรถไปรับพระมายังวัด ระหว่างทางรับ ผู้โดยสารมาเต็มรถ จนหลวงพี่นั่งติดคนขับต้องนั่งคร่อมเกียร์ แทรกมุกตลกเข้าเกียร์ผิดเข้าเกียร์ถูกทำเอา หลวงพี่หน้าเขียวเพื่อเรียกเสียงฮา เป็นการบอกว่า พระสงฆ์เล่นได้ ล้อได้ อำได้

ฉากพระลงไปแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างขบวนศพ กับ ขบวนเจ้าบ่าวยกขันหมากไปแต่งงานกลางสะพาน ด้วย อารมณ์สำรวมของพระนำศรัทธา แต่ไกล่เกลี่ยด้วยการยกปรัชญา ปัญญาอ่อน พุดผิดๆ ถูกๆ เพื่อให้เป็นมุกตลกคนดูจำ ก็พอจะ

บอกเป็นนัยว่า คาเฟ้ทั้งหลายน่าจะเอาพระมาเทศนาให้ความสำราญแทน

จากคนเมตตัก้าวจะใส่บาตรแต่หันไปตะ โจนทะเลาะกับเมียตัวเอง เป็นความพยายามที่จะเดินเรื่องให้ตกลง ชวนให้เห็นว่าการทำบุญนั้นไม่จำเป็นต้องสำรวม นอบน้อม ศรัทธา การทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น และทำแบบขอไปทีก็พอแล้ว

*****

มากับพระ

กำกับการแสดงโดย อุดม อุดมโรจน์

ณรวชใหม่ถูกเศรษฐีที่พอขอร้องให้บวช เนื่องจากความเชื่อเรื่องดวงชะตา จึงส่งไปอยู่ ณ วัดบนคดอยสูง ในภาพยนตร์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างณรวชใหม่มาประจำอยู่ที่วัดนี้ ที่ต้องต่อสู้กับผู้มีอิทธิพลที่มีความโลภเป็นเจ้าเรือน สมคบกับชายแปลกหน้าที่มาป่วนเบี่ยนเพื่อจะขุดหาทองคำที่ฝังอยู่ในอุโบสถในวัดทองพันชั่งแห่งนี้

ท้ายสุดวัดทองพันชั่งที่อยู่บนคดอยนี้ก็รอดพ้นจากการทำลาย ตามวิถีธรรมมะย่อมชนะอธรรม

พิจารณาด้วยสติ

มากับพระเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระพอสมควรแต่ไม่ทิ้งเอาพระมาเป็นตัวตลก

เริ่มด้วยณรวชใหม่ด้วยการให้สติผู้โดยสารจีเมาระหว่างเดินทาง ด้วยยกศีลข้อที่ ๕ ว่า “สุรามาเป็นระยะระยะ” เท่ากับได้สร้างความเชื่อใหม่ให้กับผู้ที่ได้ชมรุ่นใหม่ไปแล้วว่า ศีล ของศาสนาพุทธก็คืออย่างนี้แหละ เพราะผู้กล่าวคือพระสงฆ์เอง

เป็นพระภิกษุแต่ไม่สำรวม หลับไม่เลือกที่ เสียงกรนสนั่นลั่นศาลา ถ้าเป็นภาพยนตร์ข่าวถ่ายจากเรื่องจริง ก็ถือว่าเป็นเจตนาถ่ายมาประจานให้ได้อายไปทั่วโลก

เป็นพระแต่ขาดความสำรวมแสดงความไร้มารยาท ที่ไปชะ โงกหน้าไปอ่านหนังสือในมือเจ้าอาวาส เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะมีในภาพยนตร์... เป็นการบอกว่า มารยาทที่เราเรียน กันนั้นพระสงฆ์เขาไม่รู้จักกัน อย่าส่งเด็กไปให้พระอบรมเลยเสียเวลาเปล่า

พระ - ณร ที่ถูกเจ้าอาวาสทำโทษให้สวดมนต์ ๑๐๐ จบในอุโบสถ กลับใช้เทปเปิดแทนเสียงสวดแล้วพากันหลับ ดูๆแล้วเหมือนเจตนาจะทำให้ “อาโนเนะ” คนดูหัวเราะ แต่...เป็นโจทย์ให้พระที่ตั้งใจปฏิบัติดี ตามแก้ไขปัญหากันเอาเอง

*****

โกยเถาะโยม

กำกับแสดงโดย จตุรงค์ พลบูรณ์ (จตุรงค์ มกจ๊ก)

เรื่องราวเกี่ยวกับผีเด็กเร่ร่อนที่ต้องการตามหาพ่อซึ่งไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน แต่ด้วยความเหงาและอยากมีเพื่อน ผีเด็กจึงชอบปรากฏตัวให้ผู้คนได้เห็นด้วยความซุกซน ซึ่งในการปรากฏตัวทุกครั้งได้สร้างความอลหม่านวุ่นวายและความหวาดกลัวให้กับชาวบ้าน จนชาวบ้านทุกคนต้องรวมพลคนกลัวผีขึ้นมาและแห่กันไปฟังหลวงพ่อบุญมาเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งในหมู่บ้าน

ชาวบ้านที่กลัวผีเด็ก ต่างก็มารวมตัวกันที่ศาลาวัดและเล่าเรื่องราวความหวาดกลัวเหล่านั้นด้วยมุขตลกต่างๆ และร่วมกันคิดหาวิธีกำจัดผีเด็ก สุดท้ายทุกคนจึงตัดสินใจที่จะเผชิญหน้ากับผีเด็ก และความจริงก็ได้เปิดออกมาว่า ผีเด็กนั้นก็คือลูกของเจ้าอาวาสตอนหนุ่มก่อนที่จะมาบวช ได้ทำผู้หญิงท้องแล้วแท้งนั่นเอง

พิจารณาด้วยสติ

เริ่มเรื่องด้วยฉาก อุบาสก อุบาสิกา ที่ออกมาใส่บาตรเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนาในยามเช้าตรู่

เป็นภาพที่น่าชื่นใจ แต่ภาพที่น่าอาหารพร้อมเครื่องสักการะมาถวายพระ หอบกันมาเต็มไม้เต็มมืออุบาสิกา จนต้องเอาจ๊กกะแระหนีบไข่ต้ม แล้วให้อุบาสกผู้สามีแะไปจากจ๊กกะแระมาใส่บาตรถวายพระ ขอให้ท่านผู้อ่านช่วยตีความหน่อยว่าผู้กำกับเขาเจตนาอะไรเป็นปริศนาธรรมกับผู้ชม?

ฉากพระสงฆ์ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์อยู่ในอาคารสำรวมดี แต่.. บรรดาลูกศิษย์ที่ถือปิ่นโตเดินตามทะเลาะกันไปตลอดทาง หรือ ฉากศิษย์วัดล้อเล่นกับพระเป็นฉากที่เจตนาสร้างให้ตลกเพื่อเรียกเงิน แต่ก็เจตนาบอกท่านผู้ชมเห็นว่า “โง่ๆ หลวงพี่ก็ต้องฟังพวกผมอยู่ดี”

ฉากสมภารกำลังบ้วนปาก หลังฉันภัตตาหารแล้วส้าล็กจากคำพูดของศิษย์วัด แล้วพ่นน้ำใส่หน้าลูกศิษย์ ...จตุรงค์ มกจ๊ก คงจะเปลือยคิดว่าตนเองกำลังแสดงอยู่บนเวทีคาเฟ่

ชาวบ้านที่ชุมนุมกันบนศาลาวัด พุดซัดหูถึงกับชกกันบนศาลาวัด ต่อหน้าเจ้าอาวาส เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นเจตนาให้เป็นเรื่องตลก เป็นการบอกว่าการชกกันในวัดต่อหน้าสมภารนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ ไม่ต้องเกรงใจ ไม่จำเป็นต้องให้ความเคารพสถานที่และใครๆแต่ประการใด

เรื่องของพระตลกคงมิใช่สาเหตุที่พระ-ณรรบวชน้อยลง (เพราะหนังเพิ่งนำออกฉาย) แต่กระแสอคติพูดปากต่อปากว่า “ศรัทธาในพระพุทธศาสนา เป็นเรื่องปัญญาอ่อนของสังคม” ส่งผลซึมเข้าไปในจิตสำนึก บั่นทอนศรัทธาพระพุทธศาสนาในวันข้างหน้าละก็...ใช่เลย!

ภาพยนตร์ ๓ เรื่องที่ได้กล่าวมาแล้วก็มี ผี กับ พระนั้นแหละที่ทำให้คนดูหัวเราะ...ช่างสรรหามาสร้างนะ!

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายโปรดพิจารณาเถิด
สร้างภาพยนตร์ฟอร์มใหญ่ลงทุน ๓๐๐ ล้านบาททั่วโลกเป็นปริศนาให้ประชากรโลกสงสัยว่าไทยกดขี่ปัดตานี

แต่!...เมื่อสร้างภาพยนตร์เรื่องของพระสงฆ์ในพุทธศาสนา กลับสร้างให้พระเป็นตัวตลก!.. เพื่อนพุทธบุตรทั้งหลายพิจารณาเถิด ว่า...เขาคิดกันได้อย่างไร?

ละครอิงประวัติศาสตร์รายกฐินึง ที่ได้นำออกฉายทางโทรทัศน์ TPBS ลงทุนสร้างถึง ๔๐ ล้านบาทจากบทประพันธ์ของทมยันตี

ฝีมือของทมยันตีเชื่อฝีมือได้ เพราะ ละครเรื่องคู่กรรม ที่มีทหารญี่ปุ่น ชื่อ โกโบริ เป็นตัวเอกสร้างความซาบซึ้งประทับใจให้คนไทยทั้งแผ่นดินมาแล้ว ถึงกับหญิงไทยหาตัวญี่ปุ่นกันเป็นทิวแถว

ถ้าถามว่า...ประเทศไทยเจริญขึ้นไหม? ต้องตอบว่า “เจริญขึ้น” แต่เป็นการเจริญและสนใจพัฒนาเฉพาะด้านของตนเอง เช่น

- นักธุรกิจมุ่งด้านธุรกิจของตนทำให้ประเทศไทยเจริญรุดหน้าในทุกๆด้าน ทั้งสินค้าหรูหราราคาแพงนำเข้าขายดี พร้อมกับมีสินค้าส่งออกนำรายได้เข้าประเทศมากมาย
- ด้านธุรกิจบันเทิง อดีตนักร้องนักแสดงไม่เคยมีสังกัด นักร้องนักแต่งเพลงระดับมีผลงานบันทึกเสียงติดตลาดก็มีรายได้แค่เท่าที่ขายผลงานได้แค่ก่อนบันทึกเสียง แต่ปัจจุบันมีค่ายเพลงเป็นหลักเป็นฐาน นอกจากรายได้รับจ้างแต่งเพลงแล้วยังมีรายได้รับเป็นเปอร์เซ็นต์จากยอดขายทั้งนักแต่งเพลง นักร้อง ขณะนี้ยอดเงินหมุนเวียนเป็นธุรกิจหมื่นล้านไปแล้ว นักร้องที่ถูกเรียกว่าศิลปิน ต่างก็ร่ำรวยมีเงินกันนับ ร้อยล้านบาท
- ด้านแฟชั่น ล้าหน้าไปไกล มีเป้าหมายที่จะเป็นศูนย์กลางแฟชั่นในภูมิภาค
- การแสดง ไม่มีสมัยใดที่นักแสดงตลกจะมีเงินล้านเท่าสมัยนี้
- นักเรียนไทยไปแข่งขันวิชาการโอลิมปิก ชะนะนำเหรียญกลับมาอวดพี่น้องชาวไทยให้ภูมิใจหลายต่อหลายครั้ง...น่ายกย่อง ชื่นชม
- สื่อสารมวลชน เจริญรอยสี่อะตะวันตก คือความเป็นอิสระ แจ็งกร้าวจน ไม่มีใครกล้าแตะ แต่...ก็ยังคงเป็นยุทธปัจจัยของฝ่ายทำลายความมั่นคงอยู่นั้นแหละ

ทุกแขนงก้าวหน้าไปตามทิศทางของตน แต่ไม่มีจุดรวมใจให้ค้ำเป็นหนึ่งเดียว คือ จริยธรรม
บนฐานของความเป็นห่วง ทั้งความมั่นคงของชาติ และพุทธศาสนา ดังนั้นประเทศไทยจึงอยู่ในสภาวะ
“มีใครยาวสาวได้สาวเอา” ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างทำ ต่างคนต่างหาประโยชน์ใส่ตนดังเช่นทุกวันนี้

ศิลปะฝันเฟื่อง – ประเทืองปัญญา หรือ หาเงินเข้ากระเป๋า

ยังคงมีศิลปป็นจิตรกรรมของไทย มิใช่มาชมกันว่าเป็นเรื่องเก่งหรือไม่เก่ง ! แต่ก็วาดภาพภิกษุ
สันดานกาออกมาให้พุทธศาสนิกชนเห็นเจตนาจากสำนักของตนได้ก็แสดงว่ามีอะไรขาดๆอยู่ เพียงแต่ไม่
เคยรู้ตัวตน

เรามีพุทธศาสนาเป็นยุทธปัจจัยที่ดีที่สุด อารยชนที่มีการศึกษาทั่วโลกต่างหันมายอมรับพุทธ
ศาสนาเป็นหลักการดำเนินชีวิตของตน

แต่ !...เราคนไทยชาวพุทธกลับหันหลังให้..เป็นผู้ทำลายเสียเอง หารู้ไม่ว่าตนเองกลายเป็นยุทธ
ปัจจัยของฝ่ายตรงข้ามที่กำลังล้มพุทธศาสนาไปแล้ว

ได้โปรด...หันกลับมาช่วยกันผดุงพุทธศาสนาเสียตั้งแต่ยังมีโอกาส! พอที่เกิด...ศาสนาพุทธเข้ามา
มากแล้ว

ท้ายสุดมีเรื่องดีให้ชื่นชม!

ต้องชมครอบครัว “วงษ์ธรรมมา” ผู้สร้างภาพยนตร์การ์ตูนพุทธประวัติเพื่อปลูกฝังค่านิยมที่ดี
ให้กับเยาวชนไทย แต่...น่าเสียดใจที่คนไทยไม่ดู ภาพยนตร์ดีๆกลายเป็นเหยื่อสังคมน้ำเน่า วิ.ซี.ดี. – ดี.วี.ดี.ผี
เกลื่อนแผง ลงทุกกว่า ๑๐๐ ล้าน ขายเก็บเงินได้เพียงน้อยนิด ให้เป็นคำถามว่า..สังคมปัจจุบันจะลงโทษคน
ดีไปถึงไหน?

ต้องขอบพระคุณ ที่ครอบครัว “วงษ์ธรรมมา” พุทธบุตรแท้ไม่ยอมถอดใจ ยังคงทำงานเพื่อ
พระพุทธรูปศาสนา สร้างสื่อทั้ง วิ.ซี.ดี. และหนังสือเพื่อปลูกฝังพุทธศาสนาแก่เยาวชนต่อโดยมิได้ทอดย

สังคมต้องขอบพระคุณที่ครอบครัวนี้ทั้งครอบครัวที่ได้เสียสละให้พระพุทธรูปศาสนา พวกเรา
พุทธศาสนิกชนทำไม่ได้อย่างเขา ขอแค่ช่วยกันอุดหนุนงานของครอบครัวนี้ แม้มิได้ป่าวประกาศให้ใครๆ
ทราบ...แต่ท่านทราบ ท่านได้อุดหนุน...ท่านควรชื่นชมตนเองที่ได้สร้างสรรค์พระพุทธรูปศาสนาที่มี
ความสูงพอแล้วมิใช่หรือ ?

สรุปด้วยปริศนา ?

- (๑) สร้างหนังพระพุทธรูปประวัติ....ขาดทุน!
- (๒) สร้างหนังเอาพระมาเป็นตัวตลก.....ทำเงิน ! กำลังจะทำตอนที่ ๒ ต่อด้วย

^^ สองข้อข้างบนคือ ปริศนาธรรม ให้เหล่าพุทธบุตรนำไปพิจารณากัน!!!

เมื่อ “รายากุNING” จบไปจากจอทีวี สังคมไทยได้อะไรกันบ้าง ?

เป็นคำถามจากผู้ที่เคยชมละครทีวีรายากุNING ซึ่งต้องจากจอทีวีไทย PBS ไป

สิ่งที่สังคมไทยได้รับรู้ก็คือ มีตัวตนรูปปั้นตำนานจริง ไม่ใช่แค่เรื่องเล่าสืบต่อกันมา

แล้วจะมีใครสร้างละครทีวีแนวนี้กันอีกหรือไม่

ตอบว่ามี ให้จับตา “ปืนใหญ่จอมสลัด” หนังสือฟอร์มยักษ์ลงทุนไปกว่า 200 ล้านโดยฝีมือผู้กำกับชื่อดัง

ส่วนผลกระทบจะเป็นเช่นไร โปรดติดตามโดยระทึก !!

“ประวัติของรายาญิง”

นายแพทย์ หย่อง ในตำแหน่งประธานโทรทัศน์ช่อง TPBS
ได้อนุมัติเงินงบประมาณ ๔๐ ล้านบาท สร้างประวัติ “รายาญิง” เป็นละคร
นำออกฉายทางโทรทัศน์ช่อง TPBS ในช่วงเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๑

....ต่อมา....

วารสาร อีสตรี ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑ เดือน ส.ค.- ค.ย. ๒๕๕๑
ซึ่งเป็นวารสารของชาวมุสลิม ตีพิมพ์เป็นภาษาไทย อังกฤษ ยาวี ได้ออกมาสื่อสาร
กับสมาชิกชาวมุสลิมด้วยกัน ดังข้อความหน้าที่ผ่านมา

พี่น้องชาวไทย โปรดพิจารณา..

และ...หาคำตอบว่า... “ใครได้” และ “ใครเสีย”

เงิน ๔๐ ล้านบาทที่จ่ายไป ? กลายเป็น “ยุทธปัจจัย” ของใคร ?

<< ดังคำกล่าวสรุปสถานการณ์การก่อการร้ายปัจจุบันของภูวดล แคนไทย ว่า >>

สงครามยุคต่อไปนี้

จะเป็นสงครามที่ฝ่ายที่มุ่งร้ายต่อแผ่นดินไทย จะใช้เล่ห์หลอกล่อประชาชน

ให้ขบถต่อแผ่นดินตนเอง

ดังนั้นถ้าหากประชาชนไทย

ไม่ “รู้เรา” เพื่อปรับตนเอง

ไม่ “รู้เขา” เท่าทันในเล่ห์เหลี่ยมผู้ประสงค์ร้าย

เรานั้นแหละจะเป็นผู้ที่ลุ่มนวลาวไทยเสียเอง

<<>>